

New York Times bestsellerite autor

JODI THOMAS

Rosa Lee
saladus

Originaali tiitel:
Jodi Thomas
The Secrets of Rosa Lee
2005

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2005 by Jodi Koulmalats
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07416322
ISBN 978-9949-82-934-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendatud Connee McAnear'le, kelle naer elab
igavesti minu mälestuses.

Eriline tänu Linda Leopoldile, kes aitas mul roose
tundma õppida, ja Natalie Brightile minu fänni-
klubist abi ja toetuse eest.

Sügisel saab tuul Texase põhjaosas hääle. See sosistab prosoopise puudes ja ümiseb kõrges preeriaheinas. Talve lähenedes ulub tuul pärast südaööd Clifton Creeki tühjadel tänavatel kasvatamatu jonniva lapsena. Aga peatänava lõpus seisva Rosa Lee Altmanni vanast majast möödudes puhub tuul vaikselt, sugugi mitte valjemalt kui üle unustatud haudade libisev vari.

Üks

Sidney Dickerson keeras külmavärinatega võideldes oma vanas Jeep Cherokees soojenduse kõrgema astme peale ja vahtis Clifton Creeki kõige vanemat maja. Rosa Lee Altmani krunti. Sidney oli üle aasta Texasel elanud, aga kui ta mööda peatänavat sõitis, tõmbas ja kutsus see maja teda endiselt. Oktoobrikuu hämaruses paistis kunagi uhke ja esinduslik elumaja mahajäetud ja kurb. Üks katkine aknaluuk kõikus tuule käes, mille tõttu teise korruse aken oleks nagu silma pilgutanud.

Homme tulen ma sisse. Sidney oleks seda majale peaaegu kõva häälega öelnud. *Olles sind aasta aega vaadanud ja oodanud, tulen ma lõpuks sisse.*

Altmani maja oli ehitatud ligemale saja aasta eest. Võib arvata, et omal ajal oli maja olnud suursugune, see paiknes üksinda avamaal, silmapiiril üksnes rohtu sööv kari. Võib arvata, et selle ümber kerkisid laudad, töölisbarakid, suitsutamise kuurid ja köögid samamoodi nagu aasalilled roosi ümber. Linna asutajale Henry Altmanile igati sobiv maja.

Kui majast miili kaugusele jõudis raudtee, oli igati loomulik, et elutegevus kolis raudteele lähemale. Sidney oli lugenud, et Henry oli kinkinud raudteejaamale ja pangale maa ja küsinud seejärel nende lähedale jäävate kruntide eest vinget hinda. Artiklis oli kirjas, et tal oli olnud plaan jätta oma kodu ja linna vahele miili jagu maad, aga

aastate möödudes ehitati tänavaäärne raudteejaamast Altmani häärberini täis, nii et peatänav jooksis otse Henry Altmani maja ette.

Sidney vaatas väikese räämas Clifton Creeki linnakese poole. Kui linn oleks kasvanud suuremaks kui viis või kuus tuhat elanikku, oleks see ümbritsenud kogu alles jäänud Altmani maa. Aga viie-kümnendatest saadik oli linn vanadusest närbunud ja nüüd vaatas kõrgendikul lösutav Altmani maja pealt, kuidas linn alla käis. Mööda rööpaid sõitis endiselt rong, aga see möödus mahajäetud raudteejaamast peatust tegemata. Praegusel ajal viidi loomad ja puuvill Wichita Fallsi. Enamiku vajalikust töid kohale suured kaubaautod. Nafta voolas torusid mööda.

Vana maja vari jõudis Sidney auto akendeni. Sidney kõssitas mõnusamalt vana villase bleiseri sisse. Järgmisel nädalal saab ta nelikümmend. Sama vanaks nagu Rosa Lee, kui ta isa Henry Altman suri. Henry oli rajanud koos selle majaga impeeriumi. Tema maa-dest ja tema varast pumbati läbi kariloomi ja naftat.

Sidney sulges silmad ja mõtles, et vanamees pidi teadma, et neljakümneaastane tütar on tema pere viimane liige. Henry oli ehitanud rantšo ja kümne magamistoaga elumaja vanatüdrukule. Sidney peast käis läbi loogiline küsimus, kas Henry oli õhutanud oma ainsat last abielluma või oli ta tütart meelega elust eemal hoidnud.

Sidney pani prillid ette ja vahtis maja, mis oli kuulunud Rosa Leele nii pikka aega, et linnarahvas kutsus maja tema nime järgi. Maja seinte külge klammerdusid just nagu seda kaitstes metsistunud roosid. Krundi põhjapoolset serva piirasid tuulest ja jääst deformeerunud vanad jalakad. Vanatüdruk oli kahe aasta eest surres maja linnale pärandanud, aga maja saatuse üle aitab otsuse langetada Sidney.

Kas lammutada maha või restaureerida? Maja seisukorda silmas pidades paistis, et otsus on lihtne. Isegi uhked valged sambad, mis olid omal ajal seisnud valvuritena teine teisel pool kahepoolset ust, olid kollakaks tõmbunud ja ajasid värvi maha. Sidneyle meel-

dis, et linna asutaja maja on ajaloolise tähtsusega, aga ta ei saanud unustada tööka, et linn vajas hädasti raha. Üks naftafirma oli teinud maa ostmiseks igati õiglase pakkumise ja linnapea oli Sidneyle öelnud, et kõrgendik, millel elumaja paikneb, oleks nafta puurimiseks ideaalne koht. Maja linna heaks ohverdamine tundus igati praktiline, aga Sidney mõtles paratamatult, et võib-olla on peale tema veel teisi, kes hakkavad peatäna lõpus paiknevast majast puudust tundma.

Ta tegi kõrvalistmele pandud portfelli lahti. Esmakursuslaste ajalootööde all oli kaust kõigega, mis tal oli õnnestunud maja kohta välja uurida. Ta leidis kaustast vana ja kortsus kaardi, millel olid veepildid ja mille nurgad olid paindunud. Vanaema oli kleepinud kaardi esipoolele Clifton Creeki majanduslanguse aegsest ajalehest lõigatud retsepti. Kaardi tagaküljel oli väriseva käega kirjutatud tekst: „Ära kunagi unusta Rosa Lee saladusi.“

Sidney võitles ärritusega. Kuidas on võimalik mitte unustada asja, mida ta pole kunagi teadnudki? Sidney oli korra kuulnud, kuidas ema ütles, et vanaema Minnie oli töötanud Texasese õena, kuni ta mees oli leidnud Chicagos töö. Aga Sidney ei mäletanud linna nime.

Ta keeras kaardi ringi, nagu oli sadu kordi varemgi teinud. Kahe aasta eest olid ema ja vanaema Minnie saanud Chicagost sada miili lõunas autoavariis surma. Ema ja vanaema testamendid olid olnud lihtsad – välja arvatud üks asi. Minnie oli pärandanud Sidneyle pangalaeka võtme. Sidney oli leidnud laekast kõigest vana retseptikasti. Koos unustatud retseptidega oli kasti topitud kaarte ja teateid beebipidudest ja pulmades, mida Minnie oli nähtavasti aastate jooksul kogunud.

Sidney oli kasti sisu paar päeva pärast matuseid läbi uurinud ja murdnud pead, mis seal nii tähtsat oli. Miks pärandas vanaema temale, oma ainsale lapselapsele, unustatud mälestusi täis kasti, mis polnud mitte midagi väärt?

Vastus pidi sisalduma selles kaardis. Saladuses, mida ema polnud talle edasi pärandanud. Saladuses, mida ta ei tohtinud vanaema arvates kunagi unustada.

Sidney vangutas pead. Just selle kaardi tõttu oligi ta vastu võtnud töökoha Cliftoni kolledžis. Otsides saladust, mida ta ei pruugi kunagi leida, oli ta riigi teise otsa kolinud.

Pimeduse saabudes sai Sidneyle selgeks, et tal ei õnnestu täna öösel magada. Maja ootas teda. Homme saab linnapea valitud komitee kokku, et langetada otsus, mida majaga edasi teha.

Komitee liikmete peale mõeldes läks Sidney nägu naerule. Sarnaselt temaga olid ka teised linnas teada-tuntud... teada-tuntud ja ilma igasuguse mõjuvõimuta. Sidneyl oli võtnud mitu päeva, enne kui ta jõudis arusaamisele, miks linnapea oli just nemad välja valinud. Esimese hooga oli ta leidnud, et komitee liikmeks valimine oli suur au; ta oli arvanud, et linnapea oli märganud artikleid, mida ta oli kohalikus ajalehes maja kohta avaldanud. Aga kui ta linnapeaga kohtus, sai talle selgeks tõde.

Enamik nägi temas kõigest tagasihoidlikku keskealist õppejõudu, aga Sidney prilliklaaside taga oli varjul terav mõistus. Ta teadis poliitikast piisavalt, mõistmaks, et tegemist oli valimisaastaga ja linnapea Dunley ei kavatsenud teha mitte midagi sellist, mis võiks talle hääled maksta minna. Kui tema otsustaks Rosa Lee maja saatuse, siis pahandaks ta linnas mõnda grupeerikut. Kui ta aga laseb seda teha komiteel, mis koosneb inimestest, kes on linnas kõigiga seotud, ei vaidlusta tulemust mitte keegi.

Auto tagaklaasil helkisid punased ja sinised tuled. Sidney vaatas külgpeeglisse. Õues oli liiga pime, et midagi täpsemat näha, aga politseiautost väljus pikk vari. Rohkem polnud Sidneyl midagi näha vaja. Ta teadis, kellega tegu.

Šerif Granger Farrington kummardus Sidney alla keritud akna kohale.

„Õhtast, doktor Dickerson.“

Sidney naeratas. Mees oli sama jäik ja korrektne nagu papist välja lõigatud pilt täiuslikust väikelinna korralvurist. Kui Sidney poleks teda koos ta naisega näinud, oleks ta võinud mehe hoiakut isegi uskuma jääda. „Tere õhtust, šerif. Kas on mingi probleem?“

„Ei. Ma tahan lihtsalt veenduda, kas sinu autoga on kõik hästi.“

„Jah. Kuidas Meredith elab?“

Mehe raudrüüst murdis läbi naeratus. „Võtab rahulikult. Arst ütleb, et sünnituseni on veel kuu aega. Ma kaalun Blue Belli aktsiate ostmist. Kui ta veel ühe galloni seda jäätist ära sööb, sünnib beebi, kampsun seljas.“

„Tema hing ihkab seda ja sina tood seda talle.“

„Nojah, meie suhe on kuidagi kiivas. Tema on Blue Belli sõltlane ja mina olen tema diiler.“ Ta naeris, aga ajas end kohe sirgu. „Ma olen üllatunud, et sa oled siin pärast pimeduse saabumist; kas sa pole siis sellest kohast räägitud jutte kuulnud?“

„Olen. Pärast seda, kui ma maja kohta artiklid kirjutasin, on nii mõnigi tudeng neid rääkinud. Aias jookseb ringi hullumeelne mees. Õhus on kuulda vaikset loitsimist, mille allikat pole kuskil näha. Aias tiirutab ringi vana Rosa Lee vaim ja tilgutab roosidele verd.“ Sidney naeris. „Kas sina usud neist mõnda?“

Šerif raputas pead. „Mina pole siin näinud muud kui noori laupäeva õhtul, kui nad on autod maja ette parkinud. Adams tabas aasta eest mingid jalgpallurid maja taga kanepit tõmbamas.“

Sidney käivitas auto; ta nimelt arvas, et šerif ei lähe enne ära, kui ta on tõestanud, et ta auto tõesti töötab. Šerif oli eelmisel talvel ta autole kaks korda täkku andnud ja Grangerit tundes võis arvata, et ta oli kuulnud ka sellest, kuidas üks ta abi oli Sidneyt aidanud, kui Sidney autol oli Cemetery Roadil bensiin otsa saanud. Sidney kahtlustas paratamatult, et šerif on võtnud ta üheks oma kohustuseks. Umbes nagu teiste töökäskude sekka kritseldatud „pea silmas hädist professorit, kes on alatasa oma Jeepiga hädas“.